

Střípky a dojmy z představení pardubické ZUŠ Airmail ve VČD

V pondělí 8. října jsme v dopoledních hodinách zamířili do Východočeského divadla na muzikál s názvem Airmail. Jednalo se o muzikál secvičený žáky ZUŠ Pardubice, který vznikl v rámci oslav 50. výročí založení školy.

Příběh začíná ve chvíli, kdy žáci umělecké školy v Pardubicích objeví křeslo se záhadnými dopisy, které jsou v něm schované. I přes určité pochybnosti o tom, jestli by slova autorů dopisů neměla zůstat jejich

soukromím, nakonec dopisy otevírají a náhle se ocitají uprostřed příběhu dvou mladých studentů, Karla a Jakuba, žijících na přelomu 60. a 70. let 20. století. Ti se spolu však musí rozloučit, protože Karel se stěhuje z Československa do USA. Nezbývá jim tedy nic jiného než zůstat v kontaktu pomocí dopisů. Karel se brzy seznámí s novými americkými přáteli a rychle si zvyká na uvolněný život mladé americké svobodomyšlné generace. Jakub je naproti tomu vtažen do kolektivního budování typické pro tehdejší Československo. Každý prožívá svůj život v jiném prostředí, a přesto je trápí podobné problémy – od prvních rvaček až po první lásky a ve výsledku i ztráty.

Studenti do představení vložili veškeré své nadšení a talent – vystoupení doprovázela živá hudba, taneční vystoupení i sborový či sólový zpěv. Z představení bylo cítit silné propojení všech herců a stejně tak velká energie a nadšení. Jako vždy je však pár věcí, které bychom mohli vytknout. Jako první bych zmínila fakt, že představení nedoprovázely žádné kulisy a stejné kostýmy byly užity pro různé osoby, takže pro diváka bylo velmi snadné se v ději přestat orientovat. Také během celého představení na jevišti zůstávali stále všichni herci, což někdy působilo v počtu zhruba třiceti herců a zpěváků trochu chaoticky. Je však nutné připomenout, že se stále jedná o vystoupení amatérských umělců, takže tyto výtky mohou spíše než jako kritika sloužit jako inspirace do budoucna.

Mimo to působili herci opravdu skvěle, nebyla na nich znát žádná nervozita a až na opravdu občasné vypadnutí z role tam nebylo nic, co by nás na jejich výkonu rušilo. Také sbor a živá kapela zvládli celé představení téměř bez chyby. Z mimiky tanečníků jsme však občas mohli poznat, který krok nebyl provedený správně, což by bylo dobré vylepšit a i při sebevětší chybě si zachovat chladnou tvář.

Celkově bylo představení velmi zábavné a osvěžující. Mimo to nás ale donutilo přemýšlet o tom, jak velké rozdíly mezi životy lidí existovaly na základě toho, kde žili. Také jsme se mohli zamyslet nad tím, jak oproti tomu žijeme dnes. Řekla bych, že představení bylo pro mladou generaci možná přístupnější než klasické divadlo právě díky své uvolněnosti a spontánnosti. Doporučila bych ho tak spíše méně náročným divákům, kteří si chtějí hlavně odpočinout a pobavit se.

Tereza Švejdomá, G4.C